

1WYROK

2WIMIENIU

2.1RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

2.2.0.0.0.1 Dnia 28 stycznia 2021 roku

Sąd Okręgowy w Poznaniu w IV Wydziale Karnym - Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SO Małgorzata Ziółka

Protokolant: prot. sąd. Patrycja Makuch

3przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Poznaniu Michała Moczyńskiego

po rozpoznaniu w dniu 28 stycznia 2021 roku

sprawy **R. B. (B.)**

oskarżonego z art. 270 § 2 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k.

z powodu apelacji,

wniesionej przez Prokuratora Rejonowego w Grodzisku Wielkopolskim

od wyroku Sądu Rejonowego w Grodzisku Wielkopolskim z dnia 7 października 2019 roku sygnatura akt II K 478/18

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę niniejszą przekazuje Sądowi Rejonowemu w Grodzisku Wielkopolskim do ponownego rozpoznania

/Małgorzata Ziółka/

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 985/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Grodzisku Wlkp. z dnia 7 października 2019 roku, sygnatura akt II K 478/18

0.11.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

pełnomocnik oskarżyciela substydianego

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

0.11.3. Granice zaskarżenia**0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

0.11.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#

art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w

	zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.11.4. Wnioski

#	uchylenie	#	Zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

0.12.1. Ustalenie faktów

0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
		XXXXXXXXXXXX	XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX	XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX	XXXXXXXX
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
	XXXXXXXXXXXX	XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX	XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX	XXXXXXXX	

0.12.2. Ocena dowodów

0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
	XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX	XX

0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)

Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiężle o powodach nieuwzględnienia dowodu
	XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX	XX

<i>STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</i>		
Lp.	Zarzut	
1	Obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia, to jest art. 7 k.p.k.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwiężle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>R. B. oskarżono o popełnienie przestępstwa z art. 270 § 2 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k.</p> <p>(akt oskarżenia- karta 177 akt II K 478/18)</p> <p>Wyrokiem z dnia 7 października 2019 roku Sąd Rejonowy w Grodzisku Włkp. uniewinnił R. B. od zarzutu popełnienia przestępstwa z art. 270 § 2 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k., a z pisemnego uzasadnienia wyroku wynika, że Sąd I instancji nie znalazł podstaw do przypisania oskarżonemu przestępstwa z art. 270 § 1 k.k., natomiast odnośnie zarzutu z art. 270 § 2 k.k., to wprawdzie uznał, iż działanie oskarżonego wyczerpało znamiona tego przestępstwa, ale stwierdził, że jest to odrębny czyn, popełniony w inny sposób i w innym czasie,</p>		

zatem zmiana opisu czynu z art. 270 § 2 k.k. oznaczałaby wyjście poza granice aktu oskarżenia.

(wyrok – karta 223 akt; pisemne uzasadnienie – karty 231 – 235 akt II K 478/18)

Z wyrokiem tym nie zgodził się oskarżyciel publiczny, Prokurator Rejonowy w Grodzisku Wlkp., zarzucając obrazę przepisów postępowania, to jest art. 7 k.p.k., która miała wpływ na treść orzeczenia, a także błąd w ustaleniach faktycznych, wnosząc w konsekwencji o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Grodzisku Wlkp. do ponownego rozpoznania. W apelacji prokuratora brak odniesienia się do stanowiska Sądu I instancji, iż zmiana opisu czynu z art. 270 § 2 k.k. oznaczałaby wyjście poza granice aktu oskarżenia.

(apelacja oskarżyciela publicznego – karty 242 – 246 akt II K 478/18)

Na wstępie wskazać należy, że Sąd Odwoławczy nie podziela zarzutów apelacji prokuratora, gdyż w niniejszej sprawie prawidłowym zarzutem powinna być obraza prawa materialnego, to jest art. 270 § 2 k.k., gdyż – pomimo prawidłowo ustalonego stanu faktycznego - Sąd I instancji nie zastosował tego przepisu do działania oskarżonego R. B..

Przechodząc zaś do realiów niniejszej sprawy, to, zdaniem Sądu Okręgowego, Sąd Rejonowy przeprowadził w niniejszej sprawie wyczerpujące postępowanie dowodowe, na co wskazuje nie tylko zawartość akt niniejszej sprawy, ale przede wszystkim dowody przeanalizowane przez ten

Sąd w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Sąd Okręgowy z kolei, przeprowadzając kontrolę instancyjną zaskarżonego orzeczenia, nie dostrzegł, aby istniała konieczność przeprowadzenia jeszcze jakiegoś innego dowodu, który pomógłby w ustaleniu przebiegu przedmiotowego zdarzenia.

Następnie Sąd Rejonowy dokonał oceny zebranego w sprawie i w całości ujawnionego materiału dowodowego i to w sposób czyniący zadość obowiązującym w tym względzie zasadom (art. 7 k.p.k.). Każdy z ujawnionych w toku przewodu sądowego dowodów poddany został ocenie. Potwierdza to analiza akt sprawy i uzasadnienie wyroku, w którym wskazano, jakie fakty zostały uznane za udowodnione i jakie dowody były podstawą ich przyjęcia. Ocena materiału dowodowego nie budzi zastrzeżeń, albowiem nie wykracza poza ramy swobodnej ich oceny, jest dokładna i nie wykazuje błędów logicznych.

Podkreślić przy tym należy, że żadna ze stron nie kwestionowała kompletności materiału dowodowego, ujawnionego w toku postępowania sądowego.

Kontrola instancyjna nie potwierdziła też, aby postępowanie jurysdykcyjne w niniejszej sprawie było obarczone uchybieniami, które mogłyby mieć wpływ na treść wyroku. Sąd I instancji procedował z poszanowaniem wszelkich reguł i zasad postępowania oraz nie dopuścił się obrazy przepisów kodeksu postępowania karnego. W toku postępowania zostały wyjaśnione - zgodnie z nakazem płynącym z dyspozycji przepisu art.

366 § 1 k.p.k. - wszystkie istotne dla sprawy okoliczności. Nadto, wbrew wywiodom apelacji, zdaniem Sądu Okręgowego, zaprezentowana przez Sąd I instancji ocena dowodów nie wykracza poza określone przepisem art. 7 k.p.k. granice sędziowskiej swobody ocen.

Wniosek	
uchylenie zaskarżonego wyroku	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
W niniejszej sprawie konieczne było uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia przez Sąd I instancji, lecz nie z powodu obrazy przepisów postępowania.	

Lp.	Zarzut	
2	Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia jeżeli mógł on mieć wpływ na treść orzeczenia	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięzłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		

W pierwszej kolejności Sąd Odwoławczy przypomina, iż w myśl przepisu art. 2 § 2 k.p.k., wyrażającego zasadę prawdy materialnej, podstawą wszelkich rozstrzygnięć sądu w procesie karnym winny stanowić prawdziwe ustalenia faktyczne. Dyrektywa wynikająca z powołanego powyżej przepisu prawa nakazuje prowadzić tak postępowanie, aby ustalenia faktyczne były zbliżone do prawdy w takim stopniu, w jakim jest to możliwe. Jeżeli tak, to punktem wyjścia dla podjęcia rozważań, czy danemu oskarżonemu można przypisać sprawstwo i winę zarzucanego w akcie oskarżenia czynu, stanowi prawidłowo ustalony

przez sąd rozstrzygający stan faktyczny konkretnej sprawy.

Odnosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy, Sąd II instancji podnosi, iż Sąd Rejonowy w Grodzisku Wlkp. ustalił stan faktyczny niniejszej sprawy w sposób odpowiadający zasadzie wyrażonej w art. 2 § 2 k.p.k., nie wiadomo jednak dlaczego i na jakiej podstawie doszedł jednak do wniosku, że nie może zmienić opisu czynu z art. 270 § 2 k.k. bez wychodzenia poza ramy skargi.

I tu dochodzimy do istoty tej sprawy, a więc popełnienia przez Sąd I instancji błędu polegającego na niezastosowaniu do prawidłowo ustalonego stanu faktycznego przepisu art. 270 § 2 k.k.

Przypomnieć w tym miejscu należy, iż zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, może okazać się trafny tylko wówczas, gdy podnoszący go w apelacji zdoła wykazać sądowi orzekającemu w I instancji uchybienia przy ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego, polegające na nie uwzględnieniu przy jej dokonywaniu – tak zasad logiki, wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego, jak też całokształtu ujawnionych w sprawie okoliczności (art. 410 k.p.k.). Co najistotniejsze, błąd istotnych ustaleń faktycznych zachodzi wówczas, gdy treść dokonanych ocen i wniosków wyprowadzonych przez sąd nie odpowiada zasadom rozumowania, a błąd mógł mieć wpływ na treść orzeczenia.

W niniejszej sprawie Sąd I instancji, jak wynika z pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku, ustalił – przede wszystkim oparciu

o wyjaśnienia samego oskarżonego R. B. - że w dniu 18 kwietnia 2017 roku oskarżony R. B. otrzymał wydrukowane oświadczenie T. S. o wypowiedzeniu, za porozumieniem stron, umowy o pracę z dniem 19 kwietnia 2017 roku, pod którym to oświadczeniem widniał własnoręczny podpis T. S.. Na tym dokumencie oskarżony R. B. uczynił adnotację o akceptacji wypowiedzenia, przystawił odcisk swojej pieczęci i złożył własnoręczny podpis. Następnie dokument ten zaniósł do pomieszczenia zajmowanego przez pracowników kadr i położył na biurku jednej z pracownic. Zatem, co zdaniem Sądu Okręgowego jest oczywiste, już w dniu 18 kwietnia 2017 roku oskarżony, jako pracodawca T. S., nadał temu wypowiedzeniu bieg. Sytuację tę można porównać do złożenia pisma procesowego w biurze podawczym sądu, które to pismo z tym momentem ma nadany bieg.

W myśl art. 270 § 1 k.k. ten kto, w celu użycia za autentyczny, podrabia lub przerabia dokument lub takiego dokumentu jako autentycznego używa, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5. Zgodnie zaś z § 2 tegoż artykułu tej samej karze podlega, kto wypełnia blankiet, opatrzony cudzym podpisem, niezgodnie z wolą podpisanego i na jego szkodę albo takiego dokumentu używa.

W kontekście treści powyższych przepisów, w zestawieniu z ustalonym przez Sąd Rejonowy, a przypomnianym powyżej, stanem faktycznym, nie może budzić wątpliwości, iż Sąd Rejonowy popełnił błąd przyjmując, iż

<p>konieczna jest taka zmiana opisu czynu oskarżonego R. B., która stanowiłaby wyjście poza granice skargi określone w akcie oskarżenia. Przypisanie oskarżonemu jedynie nadania biegu wypełnionemu blankietowi i wprowadzenia go do obiegu prawnego poprzez zaakceptowanie i przekazanie do działu księgowości nie modyfikuje zarzutu aktu oskarżenia w taki sposób, aby doszło do przekroczenia granic oskarżenia. Modyfikacji uległby jedynie opis zachowania oskarżonego poprzez przyjęcie, że nadał wypełnionemu blankietowi bieg, co mieści się w pojęciu użycia blankietu. Nie uległby natomiast zmianie rodzaj przestępstwa, przedmiot jego ochrony, miejsce i czas działania, ani osoba oskarżonego czy osoby pośrednio pokrzywdzonej tym działaniem oskarżonego.</p> <p>Zasadne natomiast było uznanie braku podstaw do przypisania R. B. sprawstwa z art. 270 § 1 k.k.</p>		
Wniosek		
uchylenie zaskarżonego wyroku	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięzłe o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Konieczne było uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia przez Sąd I instancji lecz nie z powodu popełnienia przez Sąd I instancji błędów w ustaleniach faktycznych.		

4.1.	Sąd odwoławczy nie może skazać oskarżonego, który został uniewinniony	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
Na skutek oczywistej obrazy prawa materialnego Sąd I instancji uniewinnił oskarżonego, gdyż nie rozważył stosownej modyfikacji opisu zarzucanego mu czynu, pomimo prawidłowych ustaleń faktycznych.		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
<p>Rozpoznając ponownie sprawę, Sąd I instancji winien, oczywiście za zgodą stron, ograniczyć postępowanie dowodowe do minimum, a następnie rozważyć, czy materiał ten rzeczywiście pozwala na stosowną modyfikację opisu przypisanego czynu li tylko do przestępstwa z art. 270 § 2 k.k., polegającego na nadaniu wypełnionemu blankietowi biegu.</p> <p>Sporządzając zaś pisemne uzasadnienie wydanego wyroku, Sąd Rejonowy winien, pamiętając o treści art. 424 k.p.k., dokładnie i szczegółowo przedstawić zasadność zmiany opisu czynu przypisanego oskarżonemu i zastosowaną kwalifikację prawną oraz ewentualnie wymierzoną oskarżonemu karę, tak, aby rozpoznając ewentualne przyszłe apelacje, Sąd Odwoławczy mógł dokonać oceny prawidłowości rozumowania Sądu I instancji.</p>		

